

Arrest

nr. 200 352 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven van 17 februari 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 april 2015 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Eveneens op 13 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing luidt als volgt:

“De mevrouw [...]”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 06.09.2012, betekend op 14.11.2012.“

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

In het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 januari 2017 staat het volgende vermeld: “De verwerende partij doet afstand van de exceptie die zij in haar nota heeft aangevoerd m.b.t. haar gebonden bevoegdheid.” Er dient derhalve niet langer uitspraak te worden gedaan omtrent de door verweerder in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekster voert in een tweede middel onder meer een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft onder meer volgende uiteenzetting bij haar middel:

“[...] Het is duidelijk dat verwerende partij bij het nemen van het bevel geen rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoekster en met name met de ontoereikende behandelings- en toegankelijkheidsmogelijkheden in het land van herkomst.

Bij verzoekster is immers een diabetes type 2, alsook aan een ernstige pneumonie vastgesteld. Daarnaast is er sprake van fibroma (in de baarmoeder). Thans heeft zij veel pijn en is er sprake van bloedingen en anemie.

Uit het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen blijkt dat een efficiënte behandeling voor de medische problemen van verzoekster niet afdoende aanwezig is in haar land van herkomst.

Bovendien is er een tekort aan degelijk professioneel personeel, zodat verzoekster er niet zal kunnen beschikken over medische zorgen van een aanvaardbaar kwalitatief niveau (RvSt 7 mei 2001, nr. 95.175.RDE 2002 N° 119; RvSt 30 november 1999, nr. 83.760.RDE 2002 N° 119; Kortg. Leuven 6 december 1996, T. Vreemd. 1997, 299-300).

Er kan hiervoor worden verwezen naar het internetartikel, ‘Macedonia Expat Health Insurance’, te vinden op: <http://www.global-health-insurance.com/countries/macedonia/>:

‘Macedonia’s health care workforce is adequately staffed by global standards, although with 25.5 doctors and 43.4 nurses and midwives per 10,000 people; the Macedonian healthcare system is understaffed by European standards. As with many countries in Macedonia’s economic situation, brain drain is a serious issue for skilled health care professionals who can find more lucrative opportunities abroad.’

Een en ander zou dan ook in strijd zijn met artikel 3 EVRM indien verzoekster, gelet op haar gezondheidstoestand en de ontoereikende behandeling in haar land van herkomst, geen verder verblijf in België zou bekomen om verder gebruik te kunnen maken van de medische bijstand.

Overigens is er ook onzekerheid over de kosten van de medicijnen die verzoekster nodig heeft. Voor verzoekster is het financieel niet mogelijk om vanuit Macedonië deze medicatie vanuit het buitenland aan te schaffen. Zij heeft immers geen inkomsten en gelet op haar leeftijd is het niet mogelijk om zulks via arbeid te verkrijgen. Bovendien woont haar dochter, alwaar zij thans verblijft, in België. Zij kan dan ook op niemand terugvallen in Macedonië.

Niettegenstaande medische zorgen in theorie beschikbaar zijn voor iedereen, meent verzoekster dat zulks voor haar niet toegankelijk zal zijn. Zeker aangezien zij een operatie nodig heeft omwille van de fibroma. Zie ook Bertelsmann Stiftung, BTI 2012 — Macedonia Country Report. Gütersloh: Bertelsmann Stiftung, 2012, te vinden op <http://www.bti-project.de/fileadmin/Inhalte/reports/2012/pdf/BTI%202012%20Macedonia.pdf>, p.22 : 'Although health care services are in theory available to all citizens, this sector is underfunded and serious in crisis.' Tot slot stelt de behandelende geneesheer dat er noodzaak is voor een goede opvolging van de diabetes, longproblematiek en fibroma. Zulks kan evenwel niet in Macedonië worden gegarandeerd.

Enkel mits adequate medische zorg, kan een status quo worden verwacht.

Gelet op de ernstige gezondheidstoestand en de ontoereikende behandeling in haar land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 EVRM het bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij had alvorens het bevel uit te vaardigen een onderzoek moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk manifest weigert te doen (zie onontvankelijkheidsbeslissing dd. 13.04.2015 en het verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing hiertegen).

Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161: 'Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.' Gelet op de afwezigheid van een dergelijk onderzoek moet worden aangenomen dat het voor verzoekster dan ook onmogelijk is om terug te keren.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13.04.2015 vormt dan ook een schending van artikel 3 EVRM, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 13.04.2015 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, is dan ook op zijn plaats."

3.2. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Kernbetoog van verzoekster bestaat erin dat verweerder bij het treffen van de thans voorliggende verwijderingsmaatregel heeft nagelaten rekening te houden met haar medische toestand, waarvan hij – gelet op de ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – kennis had.

3.4. De Raad merkt op dat verzoekster op 17 februari 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, waarin zij onder meer gewag maakte van een problematiek van fibroma. Deze verblijfsaanvraag werd door de verwerende partij op 13 april 2015 onontvankelijk verklaard, doch deze beslissing werd door de Raad vernietigd bij arrest van 26 februari 2018 met nummer 200 351 omdat met de problematiek van fibroma geen rekening werd gehouden. Hierbij wijst de Raad erop dat een vernietigde beslissing retroactief uit het rechtsverkeer wordt gehaald en aldus wordt geacht nooit te zijn genomen. Aldus ligt een situatie voor waarin verweerder – middels de ingediende verblijfsaanvraag om medische redenen van 17 februari 2015 – kennis had van de medische problematiek, doch een bevel om het grondgebied te verlaten heeft

afgeleverd zonder rekening te houden met deze medische elementen. Verzoekster kan dan ook worden gevolgd waar zij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Verweerder beroept zich op de beslissing tot onontvankelijkheid van 13 april 2015 om te weerleggen dat de bestreden verwijderingsmaatregel zou zijn tot stand gekomen zonder een grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters zaak kenmerken, doch de Raad herhaalt dat deze beslissing ten gevolge van het vernietigingsarrest van de Raad van 26 februari 2018 met nummer 200 351 wordt geacht nooit te zijn genomen. Verweerder kan zich derhalve niet langer beroepen op deze beslissing om de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel te weerleggen.

3.5. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien een aangevoerd onderdeel van dit middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoekster heeft in haar tweede middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA